

Moji spolužáci z gymnázia co pár let pořádají srazy. Nedávno jsem si tam povídal s bývalou spolužačkou Evou.

Dneska je doktorka přírodních věd, bioložka a úspěšná podnikatelka. V nějakém kontextu vzájemného naslouchání jsem taky pronesl svoji větu: „Náboženství mě nebaví, ale když si povídám s živým Ježíšem, je to fakt nádhera...“ Milá Eva pak se mnou – jakoby výraz své lítosti – náramně rozvíjela svoji interpretaci: „Pavle, musím připustit, že vypadáš docela šťastně – a to Ti moc přeju! Ale to všechno si jen namlouváš. Nic takového jako Ježíš a Bůh prostě neexistuje!“ Usmíval jsem se na ni a povídám: „Evko, moc ti fandím ve vědě, v byznysu i v rodině! Ale těch zkušeností s živým Ježíšem mám tolik, že bych musel přijít o svůj logicky přemýšlející inženýrský rozum, abych o nich mohl pochybovat.“

Když jsem přidal pár konkrétních praktických příběhů, co Ježíš v mém životě udělal, Evka byla evidentně překvapená. Nicméně stále se pokoušela o „racionální vysvětlení“; přece i úplně nevěřícím lidem se občas něco „podaří“ a taky něco hezkého v životě prožívají. Prostě jim to „vyšlo“, stejně jako tobě...

Bylo mi jasné, že argumentací se nikam dál nepohneme. „Řeknu ti to tak, Evi. Jestli to všechno není pravda, i tak jsem žil nádherný naplněný život. Pak se rozpadnu v prach stejně jako ty a nic neztratím. Jestli to ale je pravda... ani se mi nechce domýšlet, co bude s Tebou! Propadneš se do reality, jakou nepřeji ani tomu nejhoršímu člověku na světě!“

A tak se modlím za příští setkání. To nás zase bude o několik méně! Bude tam ještě Eva?

Otevři prosím její srdce, Pane Ježíši, jako jsi otevřel srdce Lydie. Zjev se jí! (Skutky 16,14)